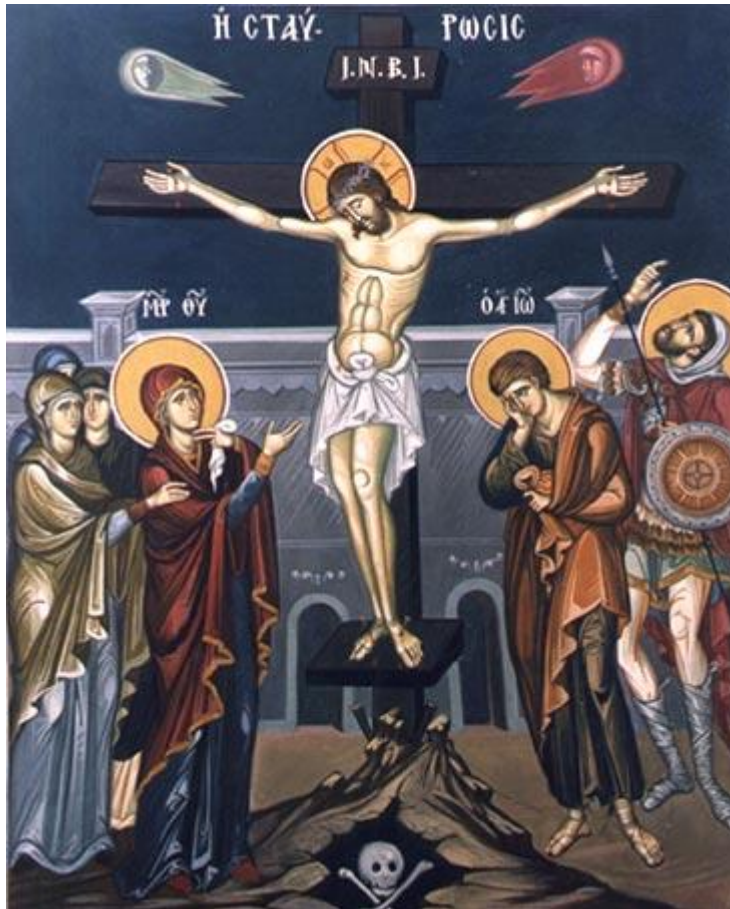

Eclipsa de soare de la Răstignirea Domnului¹

Pr. Dan Bădulescu

„Iar din al șaselea ceas întuneric fu preste tot pământul, până la al nouălea ceas.” (Matei XXVII, 44)

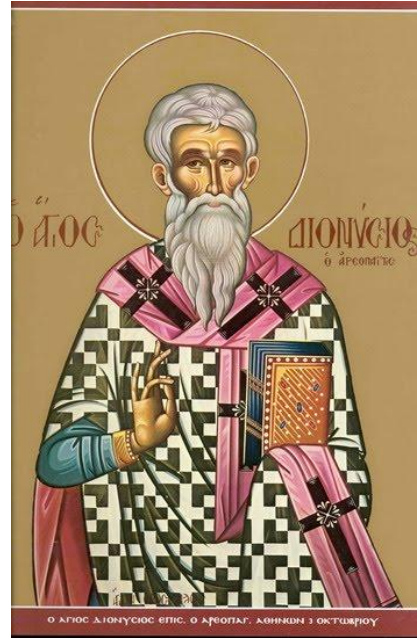
„Și fiind ceasul al șaselea, întuneric fu preste tot pământul până la al nouălea ceas.” (Marcu XV, 33)

„Și era ca la al șaselea ceas, și întuneric se făcu preste tot pământul, până la al nouălea ceas, și se întunecă soarele și se spintecă catapetasma Bisericii prin mijloc.” (Luca XXIII, 44).

¹ Vezi <http://www.scribd.com/doc/4022808/Cele-cinci-minuni-cereti-geocentrice>

Pentru câte minuni cuprinde întru sine minunea lipsirii soarelui, ceia ce mai presus de fire s-a făcut la Răstignirea Domnului, sau mai bine a zice, a întunecării soarelui.

„De vreme ce, când Domnul nostru S-a răstignit, *amiază era de primăvară*, adică de douăsprezece ceasuri ziua, și douăsprezece ceasuri noaptea, după așezământurile Sfinților Apostoli, și după grăitorii pentru Pascalie. Și fiindcă soarele *nu de la sineși s-a întunecat*, precum Origen a socotit, ci luna, și cu toate că a fost lună plină și de patrusprezece zile, după dumnezeiasca Scriptură, *viind sub soare și împreună mergând*, l-a întunecat pe el, precum dumnezeiescul Dionisie Areopagitul a și văzut cu ochii săi împreună călătoria aceasta și întunecarea, aflându-se în Heliopolis al Egiptului împreună cu Apolofan, și învederat scrie pentru aceasta în trimiterea cea către Policarp. Acestea zic, așa mai-nainte fiind cunoscute, vezi câte minuni au urmat și câte legi ale firii s-au schimbat întru această lipsire *mai presus de fire*.

- Că după legile firii, în vreme când este lună plină, *cu neputință este a călători soarele împreună cu luna*, fiindcă atunci se află amândoi luminătorii după potrivire, adică, dacă soarele se află la amiazăzi cea deasupra pământului și la cel despre vârf mijlociu semn al cerului ce se numește zenit, luna se află drept după potrivire la cel de sub pământ mijlociu semn al cerului ce se numește nadir. -

Și altfel. Asemenea și dacă soarele se află la apus, luna se află la răsărit. Însă la Răstignirea Domnului, legile acestea firești s-au schimbat și s-au făcut împreună călătoria soarelui și a lunii mai presus de fire și preaslăvită.

- Că, luna a pășit înainte și *într-un minut a luat douăsprezece ceasuri întregi*. Că în minutul acela întru care se cădea să se afle la semnul cel de sub pământ nadir, ea s-a aflat la semnul cel mai deasupra pământului zenit fiindcă alergând cu nespasă și mai neînțeleasă grăbnicie, pe dedesubt de mijlocul emisferei celei de sub pământ, până la cealaltă emisferă mai presus de pământ, a ajuns pe soare la mijlocul cerului, întru al șaselea ceas al zilei întru care S-a răstignit Domnul, și așa a călătorit împreună cu dânsul...

- ...Și amiazăzi cea luminată a Vinerii celei mari s-a făcut prea adânc miez de noapte. Și cu urmare, întunecarea aceasta s-a făcut peste toată lumea și peste tot locul... Pentru aceasta au zis cu glas împreună și câte trei evangheliști: «Și întunerice se făcu preste tot pământul.»

- Că, luna după ce a acoperit tot discul soarelui, a urmat împreună cu dânsul către apus, acoperindu-l pe el trei ceasuri întregi, până la al nouălea ceas (ora 15 – 3) după cum dumnezeieștii evangheliști zic: Matei, XXVII, 45, Marcu, XV, 33 și Luca XXIII, 44. Adică, nu câte puțin acoperindu-l pe el, sau descoperindu-l, precum urmează la lipsirile cele firești, ci întocmai tot pe dânsul acoperindu-l întru aceste trei ceasuri – 12-15. Care este mai presus de fire și preaslăvit.

Că, după ce luna trei ceasuri a acoperit pe soare, iarăși l-a descoperit, însă împotriva rânduiei celei firești. Căci când se face împreună călătorie firească și întunecare a soarelui, partea adică cea dintâi a soarelui ce se va întuneca, aceia iarăși întâi se luminează. Însă atunci partea adică cea întâi a soarelui ce s-a întunecat aceea pe urmă s-a luminat, și iarăși partea cea de pe urmă ce s-a întunecat aceea întâi s-a luminat. Pentru aceea scria către Policarp acest dumnezeiesc Dionisie pentru aceasta zicând: «Și iarăși nu dintru aceeași și căderea și curățirea făcându-se, ci din cea împotriva după potrivire.»

- Că, după ce luna a urmat împreună cu soarele către apus, acoperindu-l pe el trei ceasuri până la al nouălea ceas (3) din zi, nu i-a urmat mai mult, nici n-a apus împreună cu dânsul, nu: Ci, lăsându-l pe el acolo la locul cerului al ceasului al nouălea, *ea s-a întors înapoi la răsărit*. Și până să treacă soarele depărtarea cerului a celor trei ceasuri, ce au rămas până să se săvârșească ziua și să apuie, luna a grăbit și cele nouă ceasuri le-a trecut în trei ceasuri, și așa când soarele s-a aflat la marginea apusului, luna s-a aflat după potrivire în cealaltă margine a răsăritului și așa s-au așezat iarăși amândoi luminătorii și s-au arătat în rânduiala lor cea firească. Pentru care și pentru aceasta scria lui Policarp, pasărea cerului Dionisie: «Și iarăși pe dânsa (adică pe lună) o vedem, de la al nouălea ceas (3) până seara la potrivirea soarelui stând cu preaslăvire. Adu-i aminte încă și altceva lui (adică lui Apolofan) căci știe că și căderea aceasta de la răsărituri am văzut-o începându-se, și până la marginea soarelui venind, apoi împotrivindu-se înapoi.»

Încât ca să semuim toate cele mai-nainte zise la Răstignirea Domnului, luna: 15 cincisprezece ceasuri a pășit înainte, adică a mers înainte din drumul cel firesc și din locul său, 12 douăsprezece adică, până ce a venit din jos de semnul cerului de miazănoapte, și a ajuns pe soare la semnul de miazăzi al acestuiași cer, și 3 (trei) ceasuri întru care a urmat soarelui către apusuri, acoperindu-l pe el, și 9 ceasuri această lună a mers înapoi, întorcându-se înapoi la răsărit. Și de aici luna o noapte și o zi a ei a făcut atunci în 42 (patruzeci și două) de ceasuri întregi. Șase adică ceasuri, pe care le avea luate de la apusul ei cel firesc, până ce a venit la mijlocul emisferei celei de sub pământ, iar 24 (douăzecișipatru), pășind înainte, precum am zis, și iarăși întorcându-se înapoi, iar 12 (douăsprezece) ceasuri, mergând de la răsărituri până la celălalt apus al ei și împlinind lungimea nopții, după fireasca sa rânduială și mișcare.

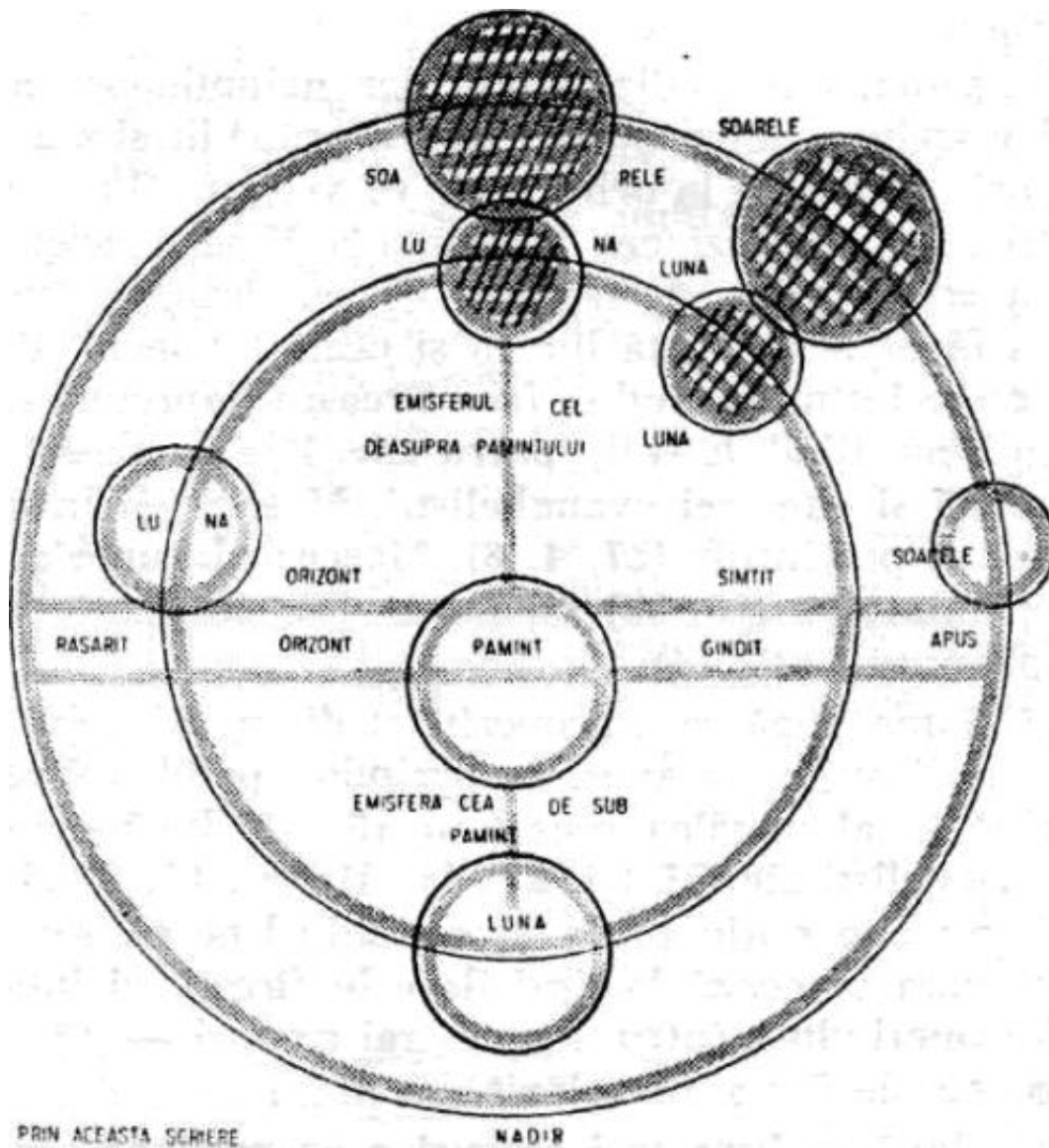
Văzut-ai frate, câte minuni cuprinde întru sineși o singură minune a lipirii soarelui, care s-a

făcut în vremea Răstignirii Domnului? Slăvește de aici pe Hristos Cel ce S-a răstignit, care deși cu Trupul spânzurat pe Cruce, dar cu dumnezeirea era Atotputernic și lucra niște minuni ca acestea, după cum zice acest Dionisie; în Trimiterea către Policarp: «Atâtea sânt cele mai presus de fire ale vremii celei de atunci și lui singur Hristos Celui a toate pricinuitor putincioase, care fac mari și preaslăvite ale cărora nu este număr.» Această minune mult minunată a lipirii soarelui, cu de-amănuntul cercându-se a stătut de-ajuns a lui Dionisie, și lui Apolofan, greci fiind să cunoască dumnezeirea lui Iisus Hristos. Că dumnezeiescul Dionisie aceasta privind-o mai-nainte a ghicit și a zis: «Un Dumnezeu neștiut cu Trupul pătimește, pentru care totul s-a întunecat și s-a clătit.» (Mihail Singhelul, în cuvântul de laudă cel către dânsul). Iar Apolofan cel ce a rămas grec, mai-nainte a ghicit și el, și i-a zis dumnezeiescului Dionisie: «Acestea o bunule Dionisie, sânt schimbări ale dumnezeieștilor lucruri.» Adică acestea sânt

schimbări ale dumnezeieștilor lucruri, după Pahimer. Că se va schimba înșelăciunea întru adevăr, întunericul în lumină, moartea în viață, omul se va face Dumnezeu și cele asemenea acestora. Lipsirea aceasta o arată și din greci Flegon scriitorul de ani, în 13 al cronografilor. Și din cei vechi dintru ai noștri, African în 5 al cronografilor. Și Eusebiu Pamfil. Și din cei de pe urmă dumnezeiescul Maxim Pahimerul, Ghenadie Scolarul, Nichifor Teotoche și Corderie Iezuitul în cărțile cele de curând date la iveală în două volume ale Sfântului Dionisie. Însă nu așa de limpede aceasta au spus-o.

Iar Domnului nostru Iisus Hristos, Celui ce prin o minune ca aceasta și-a făcut cunoscută dumnezeirea Sa și a încredințat-o, fie-I slavă și stăpânire în veci. Amin.” (Sf. Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut*)

PRIN ACEASTA SCHERE
SE ARATA MAI SIMTITOR
CELE ZISE

CITESTE CU LUARE AMINTE ISTORIA CE URMEAZA

de Iul DIONISIE AREOPAGITUL

În figura de mai sus răsăritul a fost pus la stânga, iar, consecvent miază-zi (zenitul) este pus sus. Luna plină parcurge drumul de la miază-noapte (nadir) până la miază-zi, ceasul 6 (12) într-un minut. Avem acum de-a face cu o dublă eclipsă; de soare și de lună, aceasta devenind invizibilă, ca la lună nouă. Și aceasta deoarece în cazul unei eclipse de soare este imposibil să avem simultan și luna plină, ambii luminători găsindu-se pe aceeași parte, sau emisferă, luna fiind în dreptul soarelui. Situația continuă până la ceasul 9 (15), după care soarele continuă drumul său către apus (la echinocțiul de primăvară ceasul 12, - 18 -), iar luna se întoarce în poziția opusă, adică la răsărit, devenind din nou lună plină. Orizontul „simțit” este orizontul ce poate fi observat din punctul de vedere al unui observator aflat undeva pe pământ. Orizontul „gândit” este identic cu ecuatorul pământesc și ceresc, și desparte cele două emisfere pământești și cerești.

O confirmare în puține cuvinte o vom găsi și în *Viețile Sfinților* la 3 octombrie, prăznuirea Sf. Dionisie Areopagitul:

„Însă vrând să se știe desăvârșit, s-a dus în părțile Egiptului, în cetatea ce se numește Eliopol, pentru că acolo erau demult dascăli învățați și de la dânșii a deprins, împreună cu prietenul său Apolofan, *meșteșugul citirii stelelor*. Însă a fost o zi în care soarele nerăbdând să vadă pe Domnul Iisus Hristos răstignit pe cruce, pentru mântuirea noastră, la amiază s-a întunecat și *lumina și-a ascuns-o vreme de trei ceasuri*. Iar Dionisie, mirându-se a zis: «Sau Dumnezeu, Ziditorul lumii, pătimește, sau lumea aceasta văzută se sfârșește.» Acestea le-a grăit din *Duhul lui Dumnezeu* pentru patima Stăpânului, iar nu *după înțelepciunea veacului acestuia*.”

Am redat pe larg relatarea acestei minuni ce cuprinde, așa cum se vede, mai multe mișcări și evenimente astrale suprafirești, așa cum sânt descrise de către Sfinții Dionisie Areopagitul și Nicodim Aghioritul. Și dacă nici pe acești Sfinți nu îi vor crede, atunci nu vor crede „nici de s-ar scula cineva din morți”. (Luca XVI, 31)